

zorujočemu zdravniku, da njegova starost ne zmaguje več velikih naporov na brezkončnem potovanju. Naj ga odpuste domov v osamelu kočo ob Körösu, kjer bo čakal, da se vrne sin.

Kakor otrok se je razveselil ob misli, da bo zopet videl svojo bogato in ponosno ogrsko domovino. Tlesknil je z rokama, kakor da jo že gleda.

Segla sva si v roke. Srčno je obžaloval starček, da se ne bom mogel z njim in sinom veseliti poslednjega, stalnega sestanka v njegovi domovini.

»Ali pa veste zagotovo, da se vrne vaš Žorže?« vprašam in pogledam možu zaupno v oko.

»Ne vem —« vzdihne, in v očesu mu zablesti solza. Tedaj ga potolažim:

»Če se ne vrne in pade slavno za vašo, za našo domovino — za Avstro-Ogrsko — za našega cesarja in kralja, bo to zanj še bolj častno, nego da ga pozna naša mladina in slovenski svet, zakaj njegovo ime ostane zapisano z zlatimi črkami v zlati knjigi med imeni onih stotisočev, ki so največ žrtvovali za dom in vladarja — vse: kri in življenje! Slava, stokrat slava našim junakom širne države! Eljen! Živio!«

»Res, prav zares!« mi je pritrdil. Govoriti ni mogel zaradi misli na sina, na njegov povratek, na smrt. Kdo more uganiti?

Ločila sva se. Obljubil mi je iz domovine — razglednico. Nikoli je nisem pričakoval in kmalu zabil tudi obljubo. Štirinajsti dan res pride z mnogimi, premnogimi pozdravi in pristavkom: Sina še ni, ni! Vaš G. Divó!

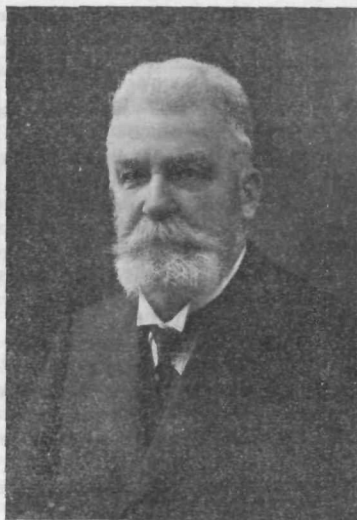
Zimska slika.

Izza belih gor je vstala
zarja zlata in potresla
bisere po snežnem polju,
po ledenih svečkah v gozdu.

Zažgoleli ptički v vejah
kot ob pomladanskem jutru ...
Iz zasneženih se kočic
vsula družba je mladine.

Po poljanah, po gozdovih —
kot ob pomladanskem jutru
roj čebel po nežnem cvetju —
deca se je razpršila.

Borisov.

Šolski svetnik Luka Lavtar,
profesor na mariborskem učiteljišču, znamenit slovenski šolnik,
umrl v Mariboru.